

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 25 września 2012 r. w sprawie F-41/10;
- w konsekwencji, uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji przez wnoszącego odwołanie, i tak,
 - stwierdzenie nieważności decyzji przewodniczącego EKES nr 88/10 A z dnia 3 marca 2010 r. o oddaleniu wniosku wnoszącego odwołanie z dnia 7 grudnia 2009 r. oraz o przeniesieniu go z urzędu na inne stanowisko;
 - stwierdzenie nieważności załącznika do decyzji nr 88/10 z dnia 25 marca 2010 r.
 - stwierdzenie nieważności decyzji nr 133/10 A z dnia 24 marca 2010 r. o odebraniu wnoszącemu odwołanie funkcji kierownika wydziału służby prawnej ze skutkiem natychmiastowym i przeniesieniu go na stanowisko kierownika wydziału w innej służbie ze skutkiem od dnia 6 kwietnia 2010 r.;
 - stwierdzenie nieważności decyzji przewodniczącego EKES nr 184/10 A z dnia 13 kwietnia 2010 r. o przeniesieniu skarżącego z urzędu do dyrekcji logistyki ze skutkiem od dnia 6 kwietnia 2010 r.;
 - zasądzenie od strony pozwanej kwoty 17 500 EUR tytułem odszkodowania;
 - obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi pięć zarzutów. Jego zdaniem Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że wprawdzie wnoszący odwołanie poniósł szkodę z racji udostępnienia informacji jego przełożonym, ponieważ został odwołany z funkcji kierownika wydziału służby prawnej, ale że rzeczona szkoda nie wynikała z naruszenia art. 12a i art. 22a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia pojęcia aktu niekorzystnego jak również przeinaczenia okoliczności wynikających z akt sprawy (dotyczący przede wszystkim pkt 44 — 64 zaskarżonego wyroku).

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony jak również naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (dotyczący pkt 114 — 118 zaskarżonego wyroku).
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 12a, 22a i 86 regulaminu pracowniczego, jak również naruszenia obowiązku uzasadnienia i przeinaczenia okoliczności wynikających z akt sprawy (dotyczący przede wszystkim pkt 133 i nast. zaskarżonego wyroku).
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 86 regulaminu pracowniczego, załącznika IX do regulaminu pracowniczego i ogólnych przepisów wykonawczych do załącznika IX do regulaminu pracowniczego i zasady poszanowania prawa do obrony, jak również przeinaczenia okoliczności wynikających z akt sprawy i naruszenia obowiązku uzasadnienia (dotyczący przede wszystkim pkt 75 — 78 zaskarżonego wyroku).
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia reguł dotyczących właściwości autora aktu, jak również naruszenia art. 22a regulaminu pracowniczego i art. 72 wewnętrznego regulaminu EKES (dotyczący pkt 70 i 71 zaskarżonego wyroku).

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2012 r. — Ziegler przeciwko Komisji

(Sprawa T-539/12)

(2013/C 55/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ziegler SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J. Bellis, M. Favart i A. Bailleux)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- orzeczenie, że Komisja Europejska spowodowała powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej wobec strony skarżącej;

— zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz strony skarżącej kwoty 1 472 000 EUR wraz z odsetkami od dnia 11 marca 2008 r. do dnia całkowitej zapłaty oraz kwoty 112 872,50 EUR rocznie od dnia 11 marca 2008 r. wraz z odsetkami do dnia całkowitej zapłaty;

— obciążenie Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Szkoda, której naprawienia domaga się skarżąca od Unii Europejskiej, zawiera dwa odrębne elementy.

Po pierwsze, strona skarżąca w swoim przekonaniu poniosła szkodę z powodu grzywny 9 200 000 EUR wraz z odsetkami w wysokości 7,60 % rocznie, która została na nią nałożona w drodze decyzji Komisji z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie COMP/38.543 — *Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych*, z tytułu naruszenia, za które zdaniem skarżącej Unia jest częściowo odpowiedzialna. Przyczyną szkody, jaka miała zostać wyrządzona stronie skarżącej, jest zdaniem skarżącej dwojakie naruszenie prawa przez Unię Europejską:

— Z jednej strony, uzależniając zwrot kosztów przeprowadzki swych urzędników od uzyskania przez nich trzech różnych kosztorysów przeprowadzki i rezygnując z przeprowadzenia jakiegokolwiek kontroli dotyczącej realizacji tego obowiązku, podczas gdy Unia doskonale wiedziała o nieprawidłowościach, do jakich doprowadziła ta praktyka, stworzyła ona kontekst regulacyjny sprzyjający popełnianiu naruszenia art. 101 TFUE, za które przedsiębiorstwa przeprowadzkowe zostały następnie ukarane. W ten sposób Unia naruszyła ciężący na niej obowiązek staranności i podstawowe prawo strony skarżącej do dobrej administracji.

— Z drugiej strony, domagając się od strony skarżącej pozornych kosztorysów urzędnicy Unii Europejskiej, jako pełnomocnicy, nakłaniali bezpośrednio stronę skarżącą do popełnienia naruszenia, za które została ona ukarana. Za pośrednictwem swych urzędników Unia Europejska przyczyniła się zatem do naruszenia art. 101 TFUE, które następnie ukarała a ponadto naruszyła ona prawo strony skarżącej do rzetelnego procesu.

Po drugie od chwili wydania decyzji z dnia 11 marca 2008 r., strona skarżąca odczuwa znaczną utratę dochodów z tego powodu, że, ponieważ nie zaprzestano praktyki sporządzania pozornych kosztorysów, jej odmowa przychylenia się do takich wniosków skutkuje wykluczeniem jej z danych rynków, efektem czego strona skarżąca świadczy już tylko bardzo ograniczone usługi w zakresie przeprowadzek urzędnikom instytucji europej-

skich. To właśnie uchybienie przez Unię ciężącemu na niej obowiązkowi staranności stanowi przyczynę szkody poniesionej w ten sposób przez stronę skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2012 r. — Mikhalchanka przeciwko Radzie

(Sprawa T-542/12)

(2013/C 55/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Aliaksei Mikhalchanka (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat M. Michaluskas)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1014/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady nr 1017/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które zasadniczo są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-196/11 AX przeciwko Radzie⁽¹⁾ lub do nich podobne.

(¹) Dz.U. 2012, C 165, s. 19